

Les roses púdrigues

Volien un esclat de roses blanques
que omplís la cambra de llum,
i a tarda s'apinava tant que es
torrava sols oï i perfum.

Cada flor, de tan blanca que era,
apuntava en el cel extern
a les fe d'una primavera
la virginitat d'un hivern.

Oblidat en el meu llocari
tan avinent i tan tancat,
no m'hauria estranyat pas gens si
les roses m'haguessin parlat.

En se des-ve de miu també
m'ja començava la nit
jotien, per la seva paraula,
un vers manent fora del bellit
de la rima pesca i endreixola
que sols es troba en els jardins. —
Però el meu somni, sentit vintola,
vivava cap a altres camins.

Dels quals aviat va torrar-me
un espectacle sorprenent.
Les roses blanques, en mirar-me,
s'envojien sobtadament!

É va una ver millor tan tènue
que se-blava el primer veure
d'una donzella, encara ingènua,
veient una escena d'amor.

I així va ser com vaig comprendre
que el meu somni sense túbic
s'havia anat fent massa tènue
veient, d'esma, cap a tu

29 - V - 38

El poeta i els esquivots

A punta d'alba eixia de casa
 tot sol, l'era d'ellament poeta amateur.
 Encara devia somniars entre la cavallera,
 als ulls educs de ~~ell~~ ^{ella} ~~el~~ ^{la} ~~seu~~ ^{seu} ~~campesà~~
 calor del nit, tota d'avia Galdà.
 Vers els boscos, sines ponia la darrera
 -ja arreu, només dupis i paper.

No possible ni tant, ja s'entendria
 prima rassa de bestia tota per tota.
 Ell anava a l'encaix d'aquella veu divina
 que s'anava remuntant amunt
 en el propi del boca, desvetllat pel matí.
 Quan cada branca d'or al sol idènt s'inclina
 com un Moisès, al peu d'un símbol

I versos resonant entre les volanes
 descapdelant-se, com les trampes, entre el vent,
 descant en un símbol d'ombres calmes
 hi havia una música de volanes
 com, després d'una mirall, les lloms d'una ciutat.
 Cada vers sustentava als tres fidelment
 que son de la natura i ornament

Les blaves campanetes del lle, el tardo, la rosa,
 el quars, la mallenya, el penyal,
 la fontanel·la, l'alcinada son
 dels rous, la conversa, palla traca,
 d'una rosella i un pindal,
 animal, vegetal o mineral, anava
 no era, per ell, la mitjà natural!

Un dia, en el silenci més estricte
de la inspiració,
com un fragment que avui veia tènues d'alta
a l'ombra del seu missatge de llum,
i enó i l'impul, la boira invisible
que peranna pel món, sempre elicta,
dels sis dies de la creació.

I aquell dia de deu dels seus poemes
i sempre safa al seu endins. —
Però no va tenir. Que vivies els tènues
d'impul més per es veïques de puntes
volant de curules directament vivies!
Les veus es tornaven poemes, de vegues,
i es veien igual que vivies.

Abant a un món d'apassionat,
en l'èstasi, la part de saguna a plest
no ja de vos amoral, sino en una veu d'essència,
on un verd, incapable d'immunitat. —
Soventament en despartur-se, ped.
Frasejant en l'arribada, una d'una gènies,
en una posició d'un esquivat comest.

I llavors, en vetlat, ple de recança,
qui bé a contaron, però resolt,
mentre els peïos de l'èstasi, escapant-se
de la curia subtil i felle d'una estança
s'entrevien, com pots d'una veu de sol,
un poder relin, immunitat-tes,
una veueta parla parlant d'un esquivat.

Juny, 1958

SONATA DA CHIESA

Corelli

Igual que un raig de sol que pel cimbori
penetra dins un temple a poc a poc,
i cruament senysla amb el seu dit de foc
els rostres adormits de les verges de vori,

severa i dolça música segueixes
per les ànimes nostres un passadís obscur,
i amb el teu dit de foc hi descobreixes
l'espectre del passat i el rostre del futur.

S. T. M. 1934

Qui sabrà mai els anys del somriure del món?
Alada, sobre un fang amargament pregón,

la primavera, verge nova d'amor, avança.
O temps mesclat d'enyorament i d'esperança,

que arribes, com una ala, fins al fons del meu cor;
Però les nits tan vastes, on regna el vent del nord,

porten un bes d'hivern a cada branca nua
i les arrels es corben a l'ombra blava i crua

dels capvespres, profunds com els ulls d'un infant!
Ara que tot reviu sense recorts, si l'aire

pogués, com una boira més, endur-se enlaira
totes les primaveres que fan veïa al meu cant !

Dolç Àngel de la mort, si has de venir, més val
que vinguis ara.
Ara no temo gens el teu bes glacial
i hi ha una veu que em crida en la tenebra clara
de més enllà del gual.

Dels sofriments passats tinc l'ànima madura
per ben morir.
Tot allò que he estimat únicament perdura en
en el meu cor com una despulla de l'ahir,
freda, de tan pura.

Del llim d'aquesta terra amarada de plors
el meu ànkel es desarrrela.
Morir deu ésser bell com ~~no~~ lliscar sense esforç
en una nau sense ànims, ni remos, ni velas,
ni mast de records!

I tot el meu patir està sembrat de sal!
Tinc por de viure demà, encara.
Més que el dolor solert, el dolor que es prepara,
el dolor que m'espera en ja mal ---
I, fins i tot, demà per morir ara,
- morir per sempre! - un ànima immortel

27 -IX - 1936